

<p>ICOMOS International Charter for Cultural Heritage Tourism (2022): Reinforcing cultural heritage protection and community resilience through responsible and sustainable tourism management Adopted by the ICOMOS Annual General Assembly (Bangkok, Thailand) in November 2022.</p>	<p>ICOMOS International Charter for Cultural Heritage Tourism (2022): styrkelse af kulturarvsbeskyttelse og samfundsresiliens gennem ansvarlig og bæredygtig turismeforvaltning Vedtaget af ICOMOS Årlige Generalforsamling (Bangkok, Thailand) i november 2022</p>
<p>Preamble Profound growth and disruption in global tourism, including cultural heritage tourism, has necessitated the revision of the ICOMOS International Charter for Cultural Tourism (1999). The process has resulted in this <i>ICOMOS International Charter for Cultural Heritage Tourism (2021): Reinforcing cultural heritage protection and community resilience through responsible and sustainable tourism management</i>, (hereinafter “the Charter”). In addition to recognizing the intensified tourism use of cultural heritage places and destinations, this Charter addresses increasing concerns about the degradation of cultural heritage along with social, ethical, cultural, environmental and economic rights issues associated with tourism.</p> <p>In this Charter, cultural heritage tourism refers to all tourism activities in heritage places and destinations, including the diversity and interdependence of their tangible, intangible, cultural, natural, past and contemporary dimensions. This Charter recognizes heritage as a common resource, understanding that the governance and enjoyment of these commons are shared rights and responsibilities.</p> <p>Participation in cultural life with access to cultural heritage is a human right. However, some evolved aspects of tourism have constituted fundamentally unsustainable uses of planetary resources, including cultural and natural heritage. This calls for a charter that advocates responsible and diversified cultural tourism development and management contributing to cultural heritage preservation; community empowerment, social resilience and wellbeing; and a healthy global environment.</p> <p>Properly planned and responsibly managed cultural heritage tourism, involving participatory governance with diverse cultures, right-holders and stakeholders, can be a powerful vehicle for the preservation of cultural heritage and sustainable development. Responsible tourism promotes and creates cultural heritage awareness, provides opportunities for personal and community well-being and resilience, and builds respect for the diversity of other</p>	<p>Præambel Eksplosiv vækst og hidtil usete forstyrrelser i den globale turisme, herunder kulturarvsturisme, har nødvendiggjort revisionen af det Internationale Charter for Kulturturisme ICOMOS,1999. Resultatet af processen er dette <i>ICOMOS Internationalt Charter for Kulturturisme (2021): Om styrkelse af beskyttelsen af kulturarven og social sammenhængskraft gennem ansvarlig og bæredygtig turismeforvaltning og udvikling</i> (herefter benævnt Charteret). Ud over at forholde sig til den stærkt øgede turismes brug af kulturarvssteder og destinationer, forholder dette charter sig til en voksende bekymring for følgevirkninger i form af nedslidning af selve kulturarven samt sociale, etiske, kulturelle, miljømæssige og økonomiske rettighedsspørgsmål, der er forbundet med turisme.</p> <p>I dette charter refererer kulturturisme til alle turismeaktiviteter på kulturarvsdestinationer herunder mangfoldigheden og den gensidige afhængighed af deres materielle, immaterielle, kulturelle og naturmæssige aspekter i fortid og nutid. Dette charter anerkender kulturarv som et fælles gode. Heraf følger at forvaltningen (<i>governance</i>) og glæden ved disse fælles goder bygger på fællesskabets delte ansvar og rettigheder.</p> <p>Deltagelse i kulturlivet med adgang til kulturarv er en menneskeret. Dette til trods har nogle aspekter af turismen medført en fundamental uholdbar brug af planetens ressourcer, herunder kultur- og naturarv. Dette kalder på et charter, der ansporer til ansvarlig og mangfoldig udvikling og forvaltning af kulturturisme, som bidrager til bevarelsen af kulturarven, styrkelse af fællesskabet, social bæredygtighed, velvære og et sundt globalt miljø.</p> <p>Veltilrettelagt planlægning og ansvarlig forvaltning inden for kulturarvsturisme, som inddrager partikoatorisk forvaltning (<i>governance</i>) og ledelse med forskellige kulturer, rettighedshavere og interessenter, kan være et magtfuldt redskab til bevaring af kulturarv og bæredygtig udvikling. Ansvarlig turisme fremmer og skaber bevidsthed om kulturarven, tilbyder muligheder for personligt og fælles velbefindende og modstandskraft, samt opbygger respekt</p>

<p>cultures. It can therefore contribute to intercultural dialogue and cooperation, mutual understanding, and peace-building.</p>	<p>for mangfoldigheden i andre kulturer. Det kan derfor bidrage til dialog og samarbejde på tværs af kulturer, skabe gensidig forståelse og understøtte fredsopbygning.</p>
<p>The objectives of this Charter are:</p> <p><u>Objective 1</u> - To place the protection of cultural heritage and community rights at the heart of cultural heritage tourism policy and projects, by providing principles that will inform responsible tourism planning and management for cultural heritage protection, community resilience and adaptation;</p> <p><u>Objective 2</u> - To promote stakeholder collaboration and participatory governance in the stewardship of cultural heritage and management of tourism, applying a people-centered and rights-based approach, emphasizing access, education and enjoyment.</p> <p><u>Objective 3</u> - To guide cultural heritage and tourism management in supporting the UN Sustainable Development Goals and Climate Action policy.</p>	<p>Chartrets formål</p> <p><u>Mål 1</u> - At positionere beskyttelsen af kulturarv og fællesskabets rettigheder i hjertet af kulturpolitikken og relaterede projektindsatser, ved at tilvejebringe principper, der kan forme en ansvarlig turismeplanlægning og forvaltning for kulturarvsbeskyttelse, lokal bæredygtighed og tilpasningsevne.</p> <p><u>Mål 2</u> - At fremme samarbejde med interessenter, og delt ledelse, i en inkluderende forvaltning af kulturarv og turisme, ved at anvende en menneskecentreret og rettighedsbaseret tilgang, der lægger vægt på adgang, uddannelse og fælles oplevelse.</p> <p><u>Mål 3</u> - At vejlede kulturarv- og turismeforvaltning i at fremme FN's verdensmål for bæredygtig udvikling og klimapolitik.</p>
<p>Who is this Charter for?</p> <p>The responsible management of tourism is a shared responsibility of governments, tour operators, tourism businesses, destination managers and marketing organizations, site management authorities, land-use planners, heritage and tourism professionals, civil society and visitors. This Charter is relevant to all of the above as cultural heritage and tourism stakeholders. It provides guidance for heritage and tourism practitioners, professionals, and decision makers within international, national and local government agencies, organizations, institutions and administrations. It aims to be a reference for educators, academics, researchers and students engaged with cultural heritage and tourism. It applies to the management of all cultural heritage properties and to the entire spectrum of their protection, conservation, interpretation, presentation and dissemination activities, since all are connected with, and influenced by, public use and visitation.</p> <p>The Charter aims to align the work of cultural heritage and tourism stakeholders in the pursuit of positive transformative change, offering principles for regenerative tourism destination management that is conscious of heritage values, as well as their vulnerability and potential. It seeks the fair, ethical and equitable distribution of tourism benefits to and within host communities, contributing towards poverty alleviation. The Charter promotes the ethical governance of cultural heritage and tourism and calls for the integration of its principles into all aspects of cultural heritage tourism.</p>	<p>Hvem er dette charter rettet imod?</p> <p>Den ansvarlige forvaltning af turisme er et fælles ansvar. Ansvar er delt mellem følgende parter: regeringer, rejsearrangører, turistvirksomheder, destinationsforvaltere, marketingsorganisationer, forvaltningsmyndigheder på stedet, planlæggere af arealanvendelse, fagfolk inden for kulturarv og turisme, civilsamfundet og de besøgende. Dette charter er relevant for alle ovennævnte kulturarvs- og turismeinteressenter. Det tilvejebringer vejledning til kulturarvs- og turismeansatte, medarbejdere, eksperter og beslutningstagere inden for internationale, nationale og lokale myndigheder, organisationer, institutioner og forvaltninger. Charteret stiller mod at blive et referencepunkt for undervisere, akademikere, forskere og studerende, der beskæftiger sig med kulturarv og turisme. Det gælder for forvaltningen af alle kulturarvens ejendomme og miljøer, og for hele aktivitetsspektret af deres beskyttelse, bevaring, fortolkning, præsentationer og formidling, da alle er forbundet med og påvirket af offentlig brug og besøg.</p> <p>Charterets mål tilstræber at afstemme kulturarvs- og turismeinteressenters arbejde i stræben mod positive transformative forandringer, idet det tilbyder principper for <i>regenerativ</i> turismeforvaltning, der er bevidst om kulturarvs værdier såvel som deres sårbarhed og potentiale. Charteret søger en retfærdig, etisk og upartisk fordeling af de fordele turismen medfører i de berørte værtssamfund, for dermed at bidrage til fattigdomsbekæmpelse. Charteret fremmer den etiske forvaltning af kulturarv og turisme og opfordrer til integration af dets principper i alle aspekter af kulturarvsturisme.</p>

<p>Background</p> <p>Branding and marketing of cultural heritage and its unique qualities has encouraged and driven an exponential growth in tourism to heritage destinations. Tourism has significantly impacted towns and cities with historic districts and culturally distinct urban landscapes. It has also impacted historic sites and monuments, along with natural and cultural landscapes. The interest of tourists and the tourism sector in tangible and intangible heritage has contributed towards greater awareness within local communities of the value of their heritage and its critical importance to their quality of life and identity. Indigenous communities, in particular, tend to recognize the fragility of the relationship between people and the land they live on, and the need to ensure that tourism sustains rather than erodes heritage and traditions.</p> <p>Capitalizing on the increasing global interest in cultural heritage, the tourism industry has developed into a significant component of global, national, regional and local economies. When responsibly planned, developed and managed through participatory governance, tourism can provide direct, indirect and induced benefits across all dimensions of sustainability. However, unmanaged growth in tourism has transformed many places throughout the world, leaving tourism-dependent communities significantly altered and less resilient.</p> <p>Growing global wealth and connectivity, linked to low-cost travel, has resulted in the evolution of mass tourism in many parts of the world. It has also led to the phenomenon of 'overtourism' characterized by pervasive congestion and unacceptable degradation of tangible and intangible heritage, with associated social, cultural and economic impacts. The widespread promotion, marketing and use of cultural heritage has also caused commodification and gentrification, compromising local communities and cultural integrity, and placing irreplaceable assets at risk. Recognizing that this is not always the case, ill-considered tourism planning and development has had significant negative impacts on numerous cultural heritage sites and destinations, Indigenous Peoples and host communities.</p> <p>The use of heritage in the economic growth-based strategies of the tourism industry globally has been remarkably successful. However, it has often failed to deliver equitable benefit-share. Rapid and insensitive commodification,</p>	<p>Baggrund</p> <p>Branding og markedsføring af kulturarven og dens unikke kvaliteter har tilskyndet til og fremdrevet en eksponentiel vækst i turisme på kulturarvsdestinationer. Turismen har markant påvirket landsbyer, købstæder og storbyer med historiske bydele og urbane landskaber med kulturelt særkende. Den har også påvirket historiske steder og monumenter sammen med natur- og kulturlandskaber. Turisternes og turistsektorens interesse for materiel og immateriel kulturarv har bidraget til større bevidsthed i lokalsamfundene om værdien af deres arv og dens afgørende betydning for deres livskvalitet og identitet. Især oprindelige samfund har en tendens til at anerkende skrøbeligheden af forholdet mellem mennesker og den jord, de bor på, og behovet for at sikre, at turismen opretholder, snarere end udhuler arv og traditioner.</p> <p>Ved at kapitalisere på den stigende globale interesse for kulturarv har turismeindustrien udviklet sig til en betydningsfuld del af globale, nationale, regionale og lokale økonomier. Når den er ansvarligt planlagt, udviklet og administreret, gennem partcipatorisk forvaltning, kan turisme give og fremelske direkte, indirekte fordele på tværs af alle dimensioner af bæredygtighed. Imidlertid har ureguleret vækst i turismen forandret mange steder i hele verden, hvilket efterlader turismeafhængige samfund markant forandrede og mindre modstandsdygtige.</p> <p>Voksende global rigdom og forbundethed, kombineret med lavprisrejser, har resulteret i udviklingen af masseturisme i mange dele af verden. Det har også ført til fænomenet <i>overturisme</i> karakteriseret ved omfattende overbelastning og uacceptabel nedbrydning af materiel og immateriel arv, med tilhørende sociale, kulturelle og økonomiske konsekvenser. Den udbredte brug i promovning og markedsføring af kulturarv har også forårsaget, at kulturarven er gjort til en handelsvare og områderne har undergået gentrificering, til skade for lokalsamfund og den kulturelle integritet på en måde, som udsætter uerstattelige værdier for fare. I anerkendelse af, at dette ikke altid er tilfældet, har uigennemtænkt turismeplanlægning og -udvikling haft betydelige negative konsekvenser for adskillige destinationer, især for oprindelige folk og værtssamfund.</p> <p>Brugen af kulturarv i de økonomiske vækst-baserede strategier for den globale turistindustri har været bemærkelsesværdig succesfuld. Imidlertid har den som</p>
--	--

commercialization and overuse of local culture and heritage has resulted in negative and disruptive impacts across countless destinations. It has also provoked restrictions on rights of use, access to and enjoyment of cultural heritage by local people and visitors alike.

The context within which these matters must be considered includes the climate emergency, environmental degradation, conflicts, disasters, the disruptive effects of the Covid-19 pandemic, mass tourism, digital transformation and technological developments. **There is a need and opportunity to recalibrate the perpetual economic growth-based approach to tourism, recognizing and mitigating its unsustainable aspects.**

Any cultural tourism strategy must accept that cultural heritage protection, social responsibility and 'sustainability' are not merely options or brand attributes, but rather necessary commitments and, in fact, a competitiveness asset. In order to remain successful and sustainable in the long term, cultural tourism proponents must put this commitment into practice and become a force that supports community resilience, responsible consumption and production, human rights, gender equality, climate action, and environmental and cultural heritage conservation.

For this reason, the Charter is formulated in the context of the UN Sustainable Development Goals (SDGs) which specifically mention tourism in Targets 8.9, 12b and 14.7. Cultural tourism also has the potential to contribute, directly or indirectly, to Target 11.4 which aims to "strengthen efforts to protect and safeguard the world's cultural and natural heritage". Working towards the UN's 2030 Agenda for Sustainable Development, the responsible national, regional and municipal governing institutions have a duty to ensure that the SDGs and their targets are integrated into the planning, management and monitoring of cultural heritage and tourism destinations.

oftest fejlet i at levere en retfærdig fordeling af de opnåede resultater og afledte aktiver. Hurtig og ufølsom, kommerialisering og overforbrug af lokal kultur og kulturarv har haft negative og forstyrrende virkninger på tværs af utallige destinationer. Det har også fremprovokeret restriktioner på brugsrettigheder, adgang til og glædenoplevelsen af kulturarvens værdier for lokale beboere såvel som besøgende udefra.

Den kontekst, indenfor hvilken disse forhold må overvejes, omfatter klimakrisen, nedbrud af miljø, konflikter, katastrofer, de forstyrrende virkninger af Covid-19-pandemien, masseturisme, digital transformation og teknologisk udvikling. **Der er et behov og en mulighed for at justere den evige økonomisk vækst-baseret tilgang til turisme, ved at anerkende og formindske dens uholdbare aspekter.**

Enhver kulturturismestrategi må acceptere, at socialt ansvar og "bæredygtighed" ikke blot er en valgfri mulighed eller en markedsføringsstrategi, men snarere afgørende og nødvendige forpligtelser som et aktiv for ens konkurrenceevne. For at forblive succesfuld og bæredygtig på lang sigt, må fortalere for kulturturismen omsætte denne forpligtelse i praksis ved at bemyndige og understøtte lokalsamfundets modstandskraft, ansvarligt forbrug og produktion, menneskerettigheder, ligestilling, klimaindsats og bevaring af miljø- og kulturarv.

Af denne grund er charteret formuleret i sammenhæng med FN's Verdensmål for bæredygtighed / Sustainable Development Goals (SDG), der specifikt nævner turisme i mål 8.9, 12b og 14.7. Kulturturisme har også potentialet til at bidrage, direkte eller indirekte, til mål 11.4, som har til formål at "styrke indsatsen for at beskytte og værne om verdens kultur- og naturarv". I forbindelse med FN's 2030 Dagsorden for Bæredygtig Udvikling, har de ansvarlige nationale, regionale og kommunale institutioner pligt til at sikre, at SDG'erne og deres målsætninger integreres i planlægning, forvaltning og monitorering af kulturarv og turismdestinationer

The Principles of the Charter

Recalling the previous Cultural Tourism Charters (1976 and 1999) and other existing standard-setting texts developed by ICOMOS, ICCROM, IUCN, UNESCO, the UNWTO, other relevant NGOs, intergovernmental organizations, agencies and institutions;

Acknowledging that, at the broadest level, natural and cultural heritage is relevant to all people, and that rights of access and enjoyment are linked to the responsibility to respect, understand, appreciate and conserve its universal and particular values;

Affirming that cultural heritage protection and responsible cultural tourism planning and management must be informed by the systematic identification and monitoring of tourism impacts on heritage places, destinations and communities;

Understanding that the resilience and adaptive capacity of communities and equitable benefit share must be fundamental goals of cultural tourism;

Recognizing the need and opportunity to re-balance tourism, moving away from mass tourism towards a more sustainable, responsible and community-centered tourism with cultural heritage at its centre.

The principles set out below provide a framework for guidance on this subject that is not present in other documents concerning cultural heritage or tourism:

- **Principle 1:** Place cultural heritage protection and conservation at the centre of responsible cultural tourism planning and management;
- **Principle 2:** Manage tourism at cultural heritage places through management plans informed by monitoring, carrying capacity and other planning instruments;
- **Principle 3:** Enhance public awareness and visitor experience through sensitive interpretation and presentation of cultural heritage;
- **Principle 4:** Recognize and reinforce the rights of communities, Indigenous Peoples and traditional owners by including access and engagement in participatory governance of the cultural and natural heritage commons used in tourism;

Charterets principper

Med henvisning til de tidligere Cultural Tourism Charters (1976 og 1999) og andre eksisterende doktriner udviklet af ICOMOS, ICCROM, IUCN, UNESCO, UNWTO, andre relevante ngo'er, mellemstatslige organisationer, agenturer og institutioner;

I anerkendelse af at natur- og kulturarven på det bredeste plan er relevant for alle mennesker, og at retten til adgang og glæde er forbundet med ansvaret for at respektere, forstå, værdsætte og bevare arvens universelle og særlige værdier;

I bekræftelse af at kulturarvsbeskyttelse og ansvarlig kulturturismeplanlægning og -forvaltning skal være baseret på systematisk identifikation og overvågning af turismens indvirkning på kulturarvssteder, destinationer og samfund;

I forståelse for at lokalsamfunds- resiliens og tilpasningsevne samt en retfærdig andel af fordele skal være grundlæggende mål for kulturturisme;

I anerkendelse af behovet og muligheden for at genoprette balancen i turismen, herunder at bevæge sig væk fra masseturisme mod en mere bæredygtig, ansvarlig og lokalsamfundscentreret turisme med kulturarv i centrum;

Principperne oplistet nedenfor forsyner en ramme for vejledning inden for feltet, som ikke findes i andre dokumenter vedrørende kulturarv eller turisme.

- **Princip 1:** Sæt kulturarvsbeskyttelse og -bevaring i centrum af ansvarlig planlægning og forvaltning af kulturturisme.
- **Princip 2:** Administrer turisme på kulturarvssteder gennem forvaltningsplaner, der er baseret på overvågning, carrying capacity) og andre planlægningsinstrumenter.
- **Princip 3:** Styrk den offentlige bevidsthed og de besøgendes oplevelse gennem nænsom fortolkning, fremstilling og præsentation af kulturarven.
- **Princip 4:** Anerkend og styrk rettighederne for lokalsamfundene, de oprindelige folk og de traditionelle ejere ved at inkludere adgang og mulighed for aktiv deltagelse i partcipatorisk forvaltning af fællesskabets kultur- og naturarv, der anvendes i turisme.
- **Princip 5:** Øg bevidstheden om kulturarven og

<ul style="list-style-type: none"> ● Principle 5: Raise awareness and reinforce cooperation for cultural heritage conservation among all stakeholders involved in tourism; ● Principle 6: Increase the resilience of communities and cultural heritage through capacity development, risk assessment, strategic planning and adaptive management; ● Principle 7: Integrate climate action and sustainability measures in the management of cultural tourism and cultural heritage. 	<p>styrk samarbejdet omkring bevarelsen af kulturarven på tværs af alle interessenter involveret i turisme.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Princip 6: Styrk modstandskraften i lokalsamfundet og kulturarven gennem kapacitetsudvikling, risikovurdering, strategisk planlægning og adaptiv forvaltning. ● Princip 7: Integrer klimaindsatsen og bæredygtighedsforanstaltninger i forvaltningen af kulturturisme og kulturarv.
<p>Principle 1: Place cultural heritage protection and conservation at the center of responsible cultural tourism planning and management</p> <p>Cultural heritage protection and management must be placed at the center of cultural tourism policies and planning. Well-managed cultural heritage tourism enables communities to participate, while maintaining their heritage, social cohesion and cultural practices.</p> <p>Visitor management needs to be integrated into heritage management plans, considering the complex and multifaceted relationships within and between communities and their heritage. Good destination planning and</p>	<p>Princip 1: Sæt kulturarvsbeskyttelse og -bevaring i centrum af ansvarlig planlægning og forvaltning af kulturturisme.</p> <p>Bevaring og forvaltning af kulturarv skal stå i centrum for kulturturismepolitik og -planlægning. God forvaltning af kulturarvsturisme inddrager lokalsamfundet og gør dets medvirken mulig, samtidig med, at lokalsamfundet bevarer sin kulturarv, sociale sammenhæng, samt sine traditioner og kulturelle praksisser.</p> <p>Håndtering af besøgende skal integreres i kulturarvsforvaltningsplaner under hensyntagen til de komplekse og mangefacetterede relationer i lokalsamfundet</p>

<p>management involves the protection of tangible assets and intangible values of cultural heritage. Tourism planning and cultural heritage management must be coordinated across all levels of governance in order to identify, assess and avoid the adverse impacts of tourism on heritage fabric, integrity and authenticity. Heritage and Environmental Impact Assessments must inform the planning and development of tourism.</p> <p>Management of cultural tourism is not limited to the legal boundaries of cultural heritage properties. Tourism development, infrastructure projects and management plans must contribute to preserving the integrity, authenticity, aesthetic, social and cultural dimensions of heritage places, including their settings, natural and cultural landscapes, host communities, biodiversity characteristics and the broader visual context. Destination management should integrate with, and inform social, political and development frameworks considering the local environmental conditions and cultural heritage protection priorities.</p> <p>Revenues generated through cultural heritage tourism must contribute to the conservation of cultural heritage and provide benefit to local communities. Revenues should be collected and allocated in a transparent, fair, equitable and accountable manner. Visitors should be made aware of their contribution to cultural heritage funding and maintenance.</p>	<p>og mellem lokalsamfundet og dets kulturarv. God planlægning og forvaltning af destinationer involverer beskyttelse af materielle og immaterielle kulturarvsværdier. Turismeplanlægning og kulturarvsforvaltning skal koordineres på tværs af alle forvaltningsniveauer for at identificere, vurdere og undgå turismens negative indvirkning på kulturarven, dens integritet og autenticitet. Konsekvensvurderinger (såsom <i>Heritage Impact Assessment</i> og <i>Environmental Impact Assessment</i>) der afdækker påvirkning af både kulturarven og miljøet skal danne baggrund for planlægningen og udviklingen af turismen.</p> <p>Forvaltning af kulturturismen er ikke begrænset til de juridiske grænser for kulturarvsejendomme og miljøer. Turismeudvikling, infrastrukturprojekter og forvaltningsplaner skal bidrage til at bevare kulturarvsstedernes integritet, autenticitet, æstetiske, sociale og kulturelle dimensioner, herunder deres omgivelser, natur- og kulturlandskaber, værtssamfund biodiversitetskaraktistika og den bredere visuelle kontekst. Forvaltningen af destinationer bør integreres med og informere sociale, politiske og udviklingsmæssige rammer under hensyntagen til lokale miljøforhold og prioriteter for beskyttelse af kulturarven.</p> <p>Indtægter genereret af kulturarvsturismen skal bidrage til finansiering af bevaring og restaureringen af kulturarven og være til gavn for lokalsamfundene. Indtægter bør samles og fordeles på en transparent, retfærdig og ansvarlig måde. Besøgende skal gøres opmærksomme på deres bidrag til finansiering og vedligeholdelse af kulturarven.</p>
<p>Principle 2: Manage tourism at cultural heritage places through management plans informed by monitoring, carrying capacity and other planning instruments</p> <p>The protection of cultural heritage and resilience of host communities requires careful tourism planning and visitor management. It includes the monitoring of impacts on the natural and cultural values of the place as well as on the social, economic and cultural well-being of the host community.</p> <p>Cultural heritage management plans must include tourism sustainability and visitor management strategies. These should integrate a range of measures including carrying capacity indicators in order to control, concentrate or disperse visitors as appropriate.</p>	<p>Princip 2: Administrer turisme på kulturarvssteder gennem forvaltningsplaner, der er baseret på overvågning, carrying capacity og andre planlægningsinstrumenter.</p> <p>Beskyttelsen af kulturarven og værtssamfundenes robusthed kræver omhyggelig turismeplanlægning og styring af besøgende. Det omfatter monitorering af indvirkninger på stedets naturlige og kulturelle værdier såvel som indvirkninger på værtssamfundets sociale, økonomiske og kulturelle balance og velbefindende.</p> <p>Forvaltningsplaner for kulturarven skal omfatte strategier for både bæredygtig turismeudvikling og for håndtering af besøgende. Disse strategier bør indeholde en række foranstaltninger, herunder indikatorer for carrying capacity</p>

<p>Site specific actions can be taken to limit group sizes, time group access, restrict entry, close sensitive areas providing remote access where appropriate, restrict or increase opening hours, zone compatible activities, require advance bookings, regulate traffic and/or undertake other forms of supervision.</p> <p>The identification of carrying capacity and/or limits of acceptable change is essential to avoid negative impacts on cultural tangible and intangible heritage. Carrying capacity assessment must include the following as minimum:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Physical carrying capacity: the ability of a place to host visitors depending on its condition, fragility and conservation status while providing appropriate visitor services. • Ecological carrying capacity: the ability of the ecosystem and host communities to accommodate visitors while maintaining sustainability, functionality and heritage values. • Social and cultural carrying capacity: the degree to which communities can host visitors, while providing quality visitor experiences. • Economic carrying capacity: the degree to which tourism supports economic diversity at a local, regional and/or national level. <p>Monitoring and carrying capacity assessments need to use a participatory process involving a broad representation of community, cultural heritage and tourism stakeholders. Carrying capacity indicators need to be specific to the nature of the place and the community under consideration and need to be monitored, benchmarked and updated on a regular basis.</p> <p>Visitor-related indicators are crucial to assess all the dimensions of carrying capacity while ensuring the safety of the site, the security and experience of the visitors and the ability of the place to provide other functions.</p>	<p><i>tålegrænser</i>, med henblik på at kontrollere, koncentrere eller sprede besøgene.</p> <p>Stedspecifikke interventioner kan gennemføres for at begrænse størrelsen på grupper, tidsbegrænse gruppeadgang, begrænse øvrig adgang, ved at lukke sårbare områder, tilbyde fjernadgang (digitalt), hvor det er relevant, begrænse eller øge åbningstider, tilbyde område-tilpassede aktiviteter, kræve forudbestillinger, regulere trafikken og/eller foretage andre former for overvågning.</p> <p>Identifikation af carrying capacity og/eller grænser for acceptable forandringer er afgørende for at undgå negative indvirkninger på den kulturelle, både materielle og immaterielle arv. Vurdering af carrying capacity <i>tålegrænser</i> skal som minimum omfatte følgende:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Fysisk carrying capacity et steds evne til at rumme besøgende afhængigt af dets tilstand, skrøbelighed og bevaringsstatus, samtidig med at der tilbydes passende service til besøgende. • Økologisk carrying capacity økosystemets og værtssamfundenes evne til at rumme besøgende og samtidig opretholde bæredygtighed, funktionalitet og kulturarvens værdier. • Social og kulturel carrying capacity: i hvilken grad lokalsamfund kan være vært for besøgende, samtidig med at de leverer kvalitetsoplevelser for besøgende. • Økonomisk carrying capacity: i hvilken grad turisme understøtter økonomisk mangfoldighed på lokalt, regionalt og/eller nationalt plan. <p>Monitorering og vurderinger af carrying capacity skal benytte en inddragende proces, der involverer en bred repræsentation af interessenter fra lokalsamfundet, kulturarven og turismen. Indikatorer for carrying capacity skal være specifikke for stedets og samfundets karakter og skal overvåges, benchmarkes og opdateres regelmæssigt.</p> <p>Besøgsrelaterede indikatorer er afgørende for at vurdere alle former for carrying capacity samtidig med at de ivaretager stedets sikkerhed, de besøgendes tryghed og oplevelse og stedets evne til at tilbyde andre funktioner.</p>
<p>Principle 3: Enhance public awareness and visitor experience through sensitive interpretation and presentation of cultural heritage</p> <p>Interpretation and presentation provide education and life-long learning. It raises awareness and appreciation of culture and heritage, fostering intercultural tolerance and</p>	<p>Princip 3: Styrk den offentlige bevidsthed og de besøgendes oplevelse gennem nænsom fortolkning, fremstilling og præsentation af kulturarven</p> <p>Fortolkning og præsentation der tilbyder uddannelse og livslang læring. Det øger bevidstheden om og værdsættelsen af kulturarven, fremmer interkulturel</p>

<p>dialogue, and enhancing capacities within host communities.</p> <p>Responsible tourism and cultural heritage management must provide accurate and respectful interpretation, presentation, dissemination and communication. It must offer opportunities for host communities to present their cultural heritage first hand. It must also provide a worthwhile visitor experience and opportunities for discovery, inclusive enjoyment and learning. Heritage presentation and promotion should interpret and communicate the diversity and interconnections of tangible and intangible cultural values in order to enhance the appreciation and understanding of their significance. The authenticity, values and significance of places are often complex, contested and multifaceted, and every effort should be taken to be inclusive when considering the interpretation and presentation of information. Interpretation methods should not detract from the authenticity of the place. It can use appropriate, stimulating and contemporary forms of education and training, using networks and social media. There are significant opportunities for the use of technology, including augmented reality and virtual reconstructions based on scientific research. Communication at destinations and heritage places must address conservation and community rights, issues and challenges, so that visitors and tourism operators are made aware that they must be respectful and responsible when visiting and promoting heritage.</p> <p>Interpretation and presentation enhance visitor experiences of heritage places and should be accessible to all, including people with disabilities. Remote interpretation tools must be used in circumstances where visitor access may threaten heritage fabric and its integrity. It can also be used where universal access cannot be achieved, using multiple languages where feasible.</p> <p>Heritage practitioners and professionals, site managers and communities share the responsibility to interpret and communicate heritage. The interpretation and presentation of cultural heritage must be representative and acknowledge challenging aspects of the history and memory of the place. It should be based on interdisciplinary research, including the most up-to-date science and the knowledge of local peoples and communities. It should be conducted professionally within an appropriate certification framework. Efforts should be made to improve regulation of heritage presentation, interpretation, dissemination and communication. The knowledge represented and generated</p>	<p>tolerance og dialog og styrker kapacitetsudvikling i værtssamfundene.</p> <p>Ansvarlig forvaltning af turisme- og kulturarv skal tilbyde nøjagtig og respektfuld fortolkning, præsentation, formidling og kommunikation. Den skal give kulturarvsstedets værtsfolk muligheder for personligt at præsentere deres kulturarv. Den skal også give en værdifuld besøgsoplevelse og muligheder for at gå på opdagelse, samtidig med fornøjelse læring og glæde. Præsentation og promovning af kulturarv bør fortolke og formidle mangfoldigheden og forbindelserne mellem materielle og immaterielle kulturværdier for at øge påskønnelsen og forståelsen af deres betydning. Stedernes autenticitet, værdi og betydning er ofte komplekse, omstridte og mangefacetterede, og der bør gøres en indsats for at være inkluderende, når man overvejer fortolkning og præsentation af information. Fortolkningsmetoder bør ikke forringe stedets autenticitet. Den kan bruge passende, stimulerende og nutidige former for uddannelse og træning ved brug af netværk og sociale medier. Der er betydelige muligheder for brug af teknologi, herunder <i>augmented reality</i> og virtuelle rekonstruktioner baseret på videnskabelig forskning. Formidlingen på destinationer og kulturarvssteder skal altid adressere bevarings- og rettighedsspørgsmål i lokalsamfundet, problemstillinger og udfordringer, så besøgende og turismeoperatører gøres opmærksomme på, at de skal være respektfulde og ansvarlige, når de besøger og promoverer kulturarv.</p> <p>Fortolkning og præsentation styrker besøgendes oplevelser af kulturarvens steder og bør tilstræbe tilgængelighed for alle, herunder mennesker med handicap. Fjern-tolkningsværktøjer skal anvendes under omstændigheder, hvor besøgendes adgang kan true kulturarvens substans og integritet. De kan også anvendes, hvor universel adgang ikke kan opnås. Flere sprog skal anvendes hvor det er muligt.</p> <p>Kulturarvs- og turismebeskæftigede, medarbejder, eksperter og lokalsamfund deler ansvaret for at fortolke og formidle kulturarven. Fortolkningen og præsentationen af kulturarven skal være repræsentativ og anerkende udfordrende aspekter af stedets historie og erindring. Den bør være baseret på tværfaglig forskning, herunder den mest opdaterede videnskab og viden om lokale folk og lokalsamfund. Den bør udføres professionelt inden for en passende certificeringsramme. Der bør gøres en indsats for at forbedre kvalitetssikringen af kulturarvspræsentation, fortolkning, formidling og kommunikation. Den viden, der præsenteres og genereres i relevante discipliner (dvs.</p>
--	---

<p>in relevant disciplines for cultural heritage (i.e., art history, archaeology, anthropology and architecture) must inform and ensure the quality of interpretation and presentation of heritage places.</p>	<p>kunsthistorie, arkæologi, antropologi og arkitektur) skal informere og sikre kvaliteten af fortolkningen og præsentationen af kulturarvssteder.</p>
<p>Principle 4: Recognize and reinforce the rights of communities, Indigenous Peoples and traditional owners by including access and engagement in participatory governance of the cultural and natural heritage commons used in tourism</p> <p>Exponential growth in international tourism has exposed blind spots and lack of sensitivity towards the vulnerability of many tourism-dependent communities and those who have experienced tourist visitation imposed on them without their 'free, prior and informed consent' (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples, 2007). Indigenous peoples, traditional owners and host communities have a right to express their views on heritage and to manage it according to their established practices and meanings.</p> <p>Cultural tourism has offered and will continue to promise economic opportunities and employment, but in the future, community engagement in tourism development must be facilitated. Tourism benefits must be equitably shared and include fair and decent tourism employment.</p> <p>Growth in tourism has also caused an unintended decline in cultural and traditional contribution to local economic diversity. While individually these sectors may be economically marginal, diversity is necessary for the economic resilience of local communities.</p> <p>An important principle in the responsible development and management of cultural heritage and tourism is inclusive involvement and access to economic opportunities, as well as recreation and enjoyment. Cultural heritage management authorities need to be aware of and sensitive towards communities' rights, needs and desires for more diverse heritage activities, experiences and programmes, increasing cultural heritage relevance for local people. While transition towards a more circular and sharing based economy may reduce the environmental footprint of economic activities, its application must also consider potential unintended consequences such as weakened worker rights. Use of incentives may encourage desired behaviors and outcomes. Against the backdrop of rapid and ongoing global change and related cross-cutting issues, tourism cannot continue in an unsustainable perpetual growth paradigm. Marginal improvements will not suffice. The development of</p>	<p>Princip 4: Anerkend og styrk rettighederne for lokalsamfundene, de oprindelige folk og de traditionelle ejere ved at inkludere adgang og mulighed for aktiv deltagelse i partcipatorisk forvaltning af fællesskabets kultur- og naturarv, der anvendes i turisme.</p> <p>Ekspontiel vækst i international turisme har afsløret blinde vinkler og manglende følsomhed overfor skrbeligheden i mange turismeafhængige lokalsamfund, der har oplevet besøg af turister påtvunget dem uden deres "frie, forudgående og informerede samtykke" (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples (UNDRIP), 2007). Oprindelige folk, traditionelle ejere og værtssamfund har ret til at udtrykke deres synspunkter om arv og til at forvalte den i overensstemmelse med deres etablerede praksis og betydninger.</p> <p>Kulturturismen har tilbudt og vil fortsat tilbyde økonomiske muligheder og beskæftigelse, men i fremtiden skal lokalsamfundets engagementet i udviklingen af turisme fremmes. Turismens fordele skal deles ligeligt og omfatte retfærdig og anstændig beskæftigelse indenfor turisme.</p> <p>Vækst i turismen har også forårsaget et utilsigtet fald i kulturelle og traditionelle bidrag til lokal økonomisk mangfoldighed. Selvom disse sektorer individuelt kan være økonomisk marginale, er diversitet nødvendig for lokalsamfundenes økonomiske modstandskraft. .</p> <p>Et vigtigt princip i ansvarlig udvikling og forvaltning af kulturarv og turisme er inkluderende involvering og adgang til økonomiske muligheder samtidig med rekreativ værdiskabelse og nydelse. Kulturarvens forvaltningsmyndigheder skal være lydhøre og følsomme over for lokalsamfunds rettigheder, behov og ønsker om flere forskelligartede kulturarvsaktiviteter, oplevelser og programmer, hvilket øger kulturarvens relevans for lokalbefolkningen. Mens overgangen til en mere cirkulær økonomi kan reducere økonomiske aktiviteters miljømæssige aftryk, skal dens anvendelse også tage hensyn til utilsigtede konsekvenser, herunder svækkede arbejdstagerrettigheder. Brug af incitamentter kan tilskynde til passende adfærd og resultater.</p> <p>På baggrund af hurtige og igangværende globale forandringer og relaterede tværgående udfordringer kan turismen ikke fortsætte under et forsat destruktivt</p>

<p>responsible cultural tourism must go beyond local stakeholder consultation and involve participatory governance and benefit share. It must embrace the fundamental recognition of human, collective, community and indigenous rights embedded in the cultural and natural heritage commons. It must also involve broad based participation with gender equality and inclusion of traditional owners, minorities and disadvantaged groups in cultural heritage stewardship and decision making, including tourism management and destination development strategies.</p>	<p>vækstparadigme. Marginale forbedringer vil ikke være tilstrækkelige. Udviklingen af en ansvarlig kulturturisme skal gøre mere end at høre lokale interessenter og involvere partcipatorisk styring og fordeling af goder. Den skal omfatte den grundlæggende anerkendelse af menneskelige, kollektive, fællesskabsrettigheder - herunder oprindlige folks, som er indlejret i kultur- og naturarven. Den skal også involvere bred deltagelse herunder ligestilling mellem kønnene, inklusion af traditionelle ejere, minoriteter og ringe stillede grupper i forvaltning og beslutningstagning indenfor kulturarv, dette omfatter også forvaltningen af turismen og udformningen af udviklingsstrategier for destinationen.</p>
<p>Principle 5: Raise awareness and reinforce cooperation for cultural heritage conservation among all stakeholders involved in tourism</p> <p>Cultural heritage is a significant resource for tourism and plays a major role in the attraction of travel, but its fragility and conservation requirements are insufficiently recognized. Awareness and understanding of long-term protection and conservation requirements of heritage places is necessary in tourism planning and management.</p> <p>Cross sectoral collaboration, learning and capacity development need to be encouraged and implemented in order to increase engagement, understanding and participation around cultural heritage and tourism planning. The limitations and/or vulnerabilities of heritage need to inform and shape tourism decision making and communication. Tourists and visitors should not be considered passive observers or simply consumers; they are active participants who should be made aware of their responsibility to behave respectfully and the ways in which they can contribute towards heritage protection and local sustainability.</p> <p>Cultural tourism cannot be considered an economic activity detached from the place where it occurs. Visitor activities and services must be part of and compatible with everyday life and social activity, contributing to a sustained local sense of place and pride. Cultural and tourism products and services including events and festivals have to be consistent with the identity of places and their communities. To achieve a more cooperative framework in heritage conservation and tourism development, heritage administrators need to develop their knowledge and awareness of tourism sustainability principles and dynamics. Tourism</p>	<p>Princip 5: Øg bevidstheden om kulturarven og styrk samarbejdet omkring bevarelsen af kulturarven på tværs af alle interessenter involveret i turisme.</p> <p>Kulturarv er en væsentlig ressource for turisme og spiller en stor rolle i at tiltrække tilreisende, men dens skrøbelighed og behov for beskyttelse anerkendes ikke tilstrækkeligt. Opmærksomhed og forståelse for langsigtede beskyttelses- og bevaringskrav for kulturarvsdestinationer er nødvendig i planlægning og -forvaltning af turisme.</p> <p>Samarbejde på tværs af sektorer, læring og kapacitetsudvikling skal tilskyndes og implementeres for at øge engagement, forståelse og deltagelse omkring kulturarv og turismeplanlægning.</p> <p>Begrænsningerne og/eller sårbarhederne ved kulturarv skal informere og forme beslutninger og kommunikation vedrørende turismen. Turister og besøgende bør ikke betragtes som passive observatører eller blot forbrugere; de er aktive deltagere, som bør gøres opmærksomme på deres ansvar for at opføre sig respektfuldt, og på hvordan de kan bidrage til beskyttelse af kulturarven og lokal bæredygtighed.</p> <p>Kulturturisme kan ikke betragtes som en økonomisk aktivitet løsrevet fra det sted, hvor den finder sted. Besøgsaktiviteter og serviceydelser skal være foreneligt med lokalsamfundets hverdagsliv og en social aktivitet, der bidrager til en vedvarende lokal stolthed og sans for stedet. Kulturturismens produkter og tjenester herunder begivenheder og festivaler, skal være i overensstemmelse med stedernes og deres lokalsamfunds identitet. For at opnå en fælles ramme for bevaring af kulturarv og udvikling af turisme, skal kulturarvsadministratorer udvikle deres viden og bevidsthed om principper og dynamikker inden for</p>

<p>professionals and practitioners should be trained on heritage protection and administration. Heritage managers, public tourism managers, private tourism operators, entrepreneurs and people involved in cultural and creative industries need to generate and/or maintain formal and informal networks for communication and collaboration.</p> <p>Participatory governance through shared ownership and stewardship of cultural and natural heritage allows for new perspectives and collaborative efforts in the reorientation of practice, and it can therefore lead towards new and more resilient pathways for sustainable development.</p>	<p>bæredygtig turismeudvikling. Ekspertter og medarbejder indenfor turisme bør udvikle deres viden om kulturarvsbeskyttelse og -administration. Kulturarvsforvaltere, offentlige turismeforvaltere, private turismeoperatører, iværksættere og aktører involveret i kulturelle og kreative industrier skal igangsætte og/eller vedligeholde formelle og uformelle netværk til kommunikation og samarbejde.</p> <p>Participatorisk styring gennem delt ejerskab og forvaltning af kultur- og naturarven giver mulighed for nye perspektiver og samarbejdsbestrebelse i omlægningen af praksis, og det kan derfor føre til nye og mere modstandsdygtige veje til bæredygtig udvikling.</p>
<p>Principle 6: Increase the resilience of communities and cultural heritage through capacity development, risk assessment, strategic planning and adaptive management</p> <p>Considering disruptions affecting tourism, ongoing systemic and pervasive global problems and emergent risks, it is necessary to enhance the resilience, adaptive and transformative capacities of communities to deal with future challenges and disruptions related to climate change, loss of biodiversity and/or calamities that affect cultural heritage. The massive decline in tourist activities due to the Covid 19 pandemic has exposed the vulnerability of many heritage places and the communities hosting cultural tourism. It has clearly demonstrated that tourism must actively contribute to recovery, resilience and heritage conservation, and that heritage places and host communities must consider adaptation options.</p> <p>Resilience in relation to cultural heritage and tourism requires concerted initiatives and interdisciplinary capacity development at the local level. Capacity building should aim to increase the ability of communities to foresee and reduce risks. It should help them make informed decisions concerning cultural heritage management and tourist use of resources to minimize the negative societal and economic impacts of disruption or intensification of use. Traditional knowledge should also inform innovative and adaptive strategies for resilience and adaptation. Heritage managers should ensure they have the necessary knowledge, capacity and tools to prepare for and respond to changing contexts and developing challenges.</p>	<p>Princip 6: Styrk modstandskraften i lokalsamfundet og kulturarven gennem kapacitetsudvikling, risikovurdering, strategisk planlægning og adaptiv forvaltning.</p> <p>I betragtning af de forandringer, der påvirker turismen, som igangværende systemiske og omsiggribende globale problemer og nye risici, er det nødvendigt at øge lokalsamfundenes modstandskraft, tilpasningsevne og transformative kapacitet til at håndtere fremtidige udfordringer og forandringer relateret til klimaændringer, tab af biodiversitet og/eller samfundsmæssige katastrofer, som påvirker kulturarven. Det massive fald i turistaktiviteter på grund af Covid 19-pandemien har afsløret skrøbeligheden på mange kulturarvssteder og i de samfund, der er værter for kulturturen. Det har tydeligt vist, at turisme aktivt bliver nødt til at bidrage til genopretning, robusthed og bevaring af kulturarven, og at kulturarvssteder og værtssamfund skal overveje tilpasningsmuligheder.</p> <p>Resiliens i forhold til kulturarv og turisme fordrer samordnede initiativer og tværfaglig kapacitetsudvikling på lokalt niveau. Kapacitetsopbygning bør sigte mod at øge samfundenes evne til at forudse og reducere risici. Det skal hjælpe dem med at træffe informerede beslutninger vedrørende kulturarvsforvaltning og turismens brug af ressourcer for at minimere de negative samfundsmæssige og økonomiske konsekvenser forbundet med afbrydelse eller intensivering af brugen. Traditionel viden bør også danne grundlag for innovative og adaptive strategier for resiliens og tilpasning. Kulturarvsforvaltere bør sikre, at de har nødvendig viden, kapacitet og værktøjer til at forberede sig og reagere på skiftende kontekster og udfordringer</p> <p>Enhver strategisk planlægning og adaptiv forvaltning af</p>

<p>Any strategic planning and adaptive management of cultural tourism should include heritage impact assessment (HIAs), environmental impact assessment (EIAs), disaster risk management and other relevant risk assessments. Climate change vulnerability assessments will become increasingly important in the future. All of these require anticipatory scenarios, contingency planning, and mitigation and reduction measures considering and involving all stakeholders. Impact assessments and monitoring must be appropriate, regularly updated and easily applicable, informing development and management decision making. In order to serve as a catalyst for community resilience, cultural tourism requires increased cooperation across sectors and vision applied to practice.</p>	<p>kulturturisme bør omfatte konsekvensvurdering (HIA and EIA), katastroferisikostyring og andre relevante risikovurderinger. Vurderinger af sårbarhed i forhold til klimaforandringer vil blive stadig vigtigere i fremtiden. Alt dette kræver foregribende scenarier, beredskabsplanlægning og afbødnings- og reduktionsforanstaltninger, der tager højde for og involverer alle interessenter. Konsekvensvurderinger og overvågning skal være passende, regelmæssigt, opdaterede og let anvendelige, og informere udvikling og ledelsesbeslutninger. For at kunne tjene som en katalysator for samfundets modstandskraft kræver kulturturisme øget samarbejde på tværs af sektorer og visioner anvendt i praksis.</p>
<p>Principle 7: Integrate climate action and sustainability measures in the management of cultural tourism and cultural heritage</p> <p>The climate emergency is an existential threat to the planet and the civilization as we know it. It jeopardizes cultural and natural heritage, and threatens the livelihoods and wellbeing of people across the world. Tourism dependent communities are particularly vulnerable.</p> <p>All cultural tourism stakeholders must take action to mitigate, reduce and manage climate impacts. Actions should enhance the ability of communities to generate, retain and maintain sustainable benefits from cultural tourism. Tourism activities must minimize their greenhouse gas emissions. This is a shared responsibility of governments, tour operators, tourism businesses, destination managers and marketing organizations, site management authorities, land-use planners, heritage and tourism professionals, civil society and visitors. Enforcement should be ensured via incentives, bylaws, policies and guidelines that are updated as necessary.</p> <p>Climate action is a personal, collective and professional responsibility beyond national commitments and the Paris Accord. Tourism and visitor management must contribute to effective carbon and greenhouse gas reduction, waste management, reuse, recycling, energy and water conservation, green transport and infrastructures that comply with international and national targets. Measures to support heritage conservation, biodiversity and natural ecosystems need to be a priority in planning, implementation and evaluation of tourism and visitor management strategies. Adaptive reuse and retrofitting of built and</p>	<p>Princip 7: Integrer klimaindsatsen og bæredygtighedsforanstaltninger i forvaltningen af kulturturisme og kulturarv.</p> <p>Klimakrisen er en eksistentiel trussel mod planeten og civilisationen, som vi kender den. Det bringer kultur- og naturarven i fare og truer levebrød og velfærd for mennesker over hele verden. Samfunder der er afhængige af turisme er særligt sårbare.</p> <p>Alle interessenter i kulturturisme skal tage skridt til at afbøde, reducere og håndtere klimapåvirkninger. Handlinger bør øge lokalsamfunds evne til at generere, fastholde og opretholde bæredygtige fordele af kulturturisme. Det er nødvendigt at turismeaktiviteter får minimeret deres drivhusgasemissioner. Dette er et fælles ansvar for regeringer, rejsearrangører, turistvirksomheder, destinationsforvaltere, marketingorganisationer, arealforvaltningsmyndigheder, arealplanlæggere, fagfolk inden for kulturarv og turisme, civilsamfundet og besøgende. Håndhævelse bør sikres via incitament, vedtægter, politikker og retningslinjer, der opdateres efter behov.</p> <p>Klimaindsatsen er et personligt, kollektivt og professionelt ansvar som rækker ud over nationale forpligtelser og Paris-aftalen. Turisme og besøgsforvaltning må bidrage til en effektiv reduktion af CO2 og drivhusgasser, affaldshåndtering, genbrug, energi- og vandbesparelse, grøn transport og infrastrukturer der overholder internationale og nationale mål. Foranstaltninger til støtte for bevaring af kulturarv, biodiversitet og naturlige økosystemer skal være en prioritet i planlægning, implementering og evaluering af turisme- og besøgsforvaltningsstrategier. Adaptiv transformation og <i>retrofitting</i> af den byggede og vernaculære kulturarv kan bidrage til klimatilpasning og</p>

<p>vernacular heritage can contribute to climate adaptation and retain a more authentic visitor experience.</p> <p>Climate action strategies must consider traditional ownership, knowledge and practices. Communication, information, heritage interpretation, education and training must increase the awareness about the climate emergency and its consequences for natural and cultural heritage, especially where communities and destinations are at risk. The presentation and interpretation of heritage places open to the public must also contribute to these tasks including messages about climate impacts on preservation and the environment. This invites the consideration of innovative technologies that can be used for these purposes.</p> <p>Climate change is calling for a transformational and regenerative approach to cultural tourism where the priorities focus on building resilient and adaptive communities and heritage places.</p> <p>-----</p> <p>Relevant charters, recommendations and policy instruments are set out in an Annexure to this Charter accessible on the ICTC website</p> <p>-----</p> <p>This charter has been drafted by the ICOMOS International Committee on Cultural Tourism through a task force composed of the following members: Celia Martínez (Coordinator), Fergus Maclaren (President), Cecilie Smith-Christensen, Margaret Gowen, Jim Donovan, Ian Kelly, Sue Millar, Sofia Fonseca, Tomeu Deyá, Ananya Bhattacharya and Carlos Alberto Hiriart.</p>	<p>fastholde en mere autentisk besøgsoplevelse.</p> <p>Klimahandlingsstrategier skal tage højde for traditionelle former for ejerskab, viden og praksis. Kommunikation, information, kulturarvsfortolkning, uddannelse og træning skal øge bevidstheden om klimakrisen og dens konsekvenser for natur- og kulturarven, især hvor samfund og destinationer er i fare. Præsentation og fortolkning af kulturarvssteder, der er åbne for offentligheden, skal også bidrage til disse opgaver, herunder budskaber om klimapåvirkninger på bevaring og miljø. Dette inviterer til overvejelser om innovative teknologier, der kan bruges til disse formål.</p> <p>Klimaændringer kalder på en transformerende og regenerativ tilgang til kulturturisme, hvor prioriteterne fokuserer på at opbygge modstandsdygtige og tilpasningsdygtige samfund og kulturarvssteder</p> <p>-----</p> <p>Relevante chartre, anbefalinger og politiske instrumenter er angivet i et bilag til dette charter, der er tilgængeligt på ICTC's websted</p> <p>-----</p> <p>Dette charter er udarbejdet af ICOMOS International Committee on Cultural Tourism gennem en taskforce bestående af følgende medlemmer: Celia Martínez (koordinator), Fergus Maclaren (præsident), Cecilie Smith-Christensen, Margaret Gowen, Jim Donovan, Ian Kelly, Sue Millar, Sofia Fonseca, Tomeu Deyá, Ananya Bhattacharya og Carlos Alberto Hiriart.</p>
--	--